

Af de stillede Vædringer vil det ses, at Mindretallet (Chr. Nielsen og Th. Nielsen) adskiller sig paa flere ikke uvæsentlige Punkter fra Flertallet; man skal dog kun begrunde et Par af de vigtigste Afgørelser, da Tiden er saa langt fremfærdet, at Sagen næppe vil naae at blive behandlet til Ende i Lands-thinget i indværende Samling.

Følge Lovforslaget er det kun en meget begrænset Kreds af Arbeidere, der blive sikrede mod Følgerne af Ulykkestilfælde under deres Gjerning. Denne Kreds vil endda blive betydelig indskrænket ved et Par af de Vædringer, som Flertallet foreslaar. Naar Flertallet stiller som Betingelse, at den Paagjældende, hvem Ulykken rammer, skal være Medlem af en anerkjendt Sygekasse for at faae Understøttelse, vil Følgen deraf med Nødvendighed blive, at Mange udelukkes, og det endda Saadanne, som mest kunne trænge til Støtte. Der er mange Gæne af Landet, hvor der ingen Sygekasser findes, Amtet, hvor der kun er ganske enkelte. Vi nævne eksempelvis, at der i Thisted Amt kun findes 1 Sygekasse paa Landet, i Ringkjøbing Amt 4, Hjørring Amt 6 og Ribe Amt kun 9. Det forekommer Mindretallet meget ubilligt, om den Mand eller Kvinde, der rammes af et Ulykkestilfælde, skulde udelukkes fra at faae Hjælp, fordi den Paagjældende tilfældigvis bor i et af de nævnte Amtet. Man kan maasse vel sige, at Arbeiderne ere ikke selv uden Skyld i, at der ingen Sygekasser findes, men dette er dog kun delvis rigtigt; thi der er flere andre Narfager, hvorover Arbeiderne aldeles ikke ere Herrer, der bevirke dette, f. Ex. den spredte og tynde Befolkning, eller den Omstændighed, at Arbeidsgiverne ikke have hadt tilstrækkelig almen Sands for at lede Arbeiderne ind paa Selvhjælpsforeninger.

Regeringskommissionens Flertal har vel ligesom nærværende Udvalgs Flertal foreslaaet, at Betingelsen for at faae Hjælp skulde være, at den Paagjældende er Medlem af en anerkjendt Sygekasse, men Kommissionen har dog tilføjet den ikke uvæsentlige regulerende Bestemmelse, for at den nævnte Betingelse ikke skal ramme altsor haardt og søleligt ved sin Begyndelse, at den først skal træde i Kraft 1894 og indtil da være uden Virkning, naar Bedkommende kan godtgjøre, at han er uden Skyld i, at han ikke er Medlem af en anerkjendt Sygekasse.

Heller ikke i Tydskland har man opstillet en lignende Fordring for, at Hjælpen kan ydes den Tilfædekomne. For de første 13 Uger paaligger det Landkommunerne, i hvilke der ikke hersker Sygekassetvang, naar den Forulykkede ikke er sygeforsikret, at yde ham

fri Nur og Pleie. I den følgende Tid skulle Arbeidsgiverne bære Byrden. — Mangelen af Sygekasser i visse Gæne af Landet er dog ikke Mindretallets vigtigste Grund til ikke at følge Flertallet paa dette Punkt; thi man maa jo ganske vist forudsætte, at forsaavidt Sygekasseloven kommer til at virke efter sin Hensigt, vil Landet inden kortere eller længere Tid blive omspændt af et Net af Sygekasser. Mindretallet maa imidlertid erkjende, at det baade nu og i en uoverskuelig Fremtid kun vil være et Mindretal af Landets Arbeidere, der ere sygeforsikrede, vel i nogle Tilfælde som en Følge af Letfærdighed; men desværre i langt flere, fordi den Paagjældende er for fattig til at kunne afse Sygekassebidragene, naar han skal skaffe det daglige Brød til sig og Sine. At Lønningssvikaarene ere saa flette, er en sørgelig Kjendsgjerning. Deraf følger, at det kun vil være de mere velstillede Arbeidere, der ville og kunne lade sig sygeforsikre. Naar et Ulykkestilfælde rammer den Arbeider, der staar udenfor Sygeforsikringen, vil Følgen i mangfoldige Tilfælde, for ikke at sige de fleste, let blive, at han eller hans Familie strax falder Kommunen til Byrde. Mindretallet gaar ud fra den Forudsætning, at Arbeidet maa betales saaledes, at Arbeiderne kunne være sikrede ikke alene i de almindelige Sygdomstilfælde; men ogsaa naar det Pludselige og Uventede indtræder som en Følge af Ulykker under Arbeidet.

Arbeiderne og deres Familier kunne ikke hjælpe sig med mindre end Føden, og man finder det rimeligere, at Forsørgelsen paahviler Arbeidsgiveren, og at Arbeideren faar den som en Ret, end at Byrden kastes over paa Kommunerne, for ikke at tale om, at det er hæderligere og bedre for Arbeideren at modtage Hjælpen paa den førstnævnte Maade, end det er at staa under Fattigvæsenet. Staten har da ogsaa som Arbeidsgiver erkjendt sin ubetingede Forpligtelse til at yde dem Forsørgelse, der komme til Stæde i dens Tjeneste.

I Pensionsloven hedder det udtrykkelig: „Den Embedsmand, der ved Udførelsen af sin Tjeneste kommer saaledes til Stæde, at han maa affædiges, faar strax $\frac{2}{3}$ af sin Embedsindtægt i Pension“. Selv Bestillingsmænd, der staa i et temmelig løst Forhold til Staten, pleier man albrig at negte Understøttelse, naar de miste deres Førlighed under Arbeidet. Hvorfor skal man da stille sig anderledes overfor andre Arbeidere, som have en ligesaa anstrengende Gjerning i Samfundet? Ministeriet har heller ikke i Lovforslaget opstillet Betingelsen om, at Bedkommende skal være Medlem af en aner-